

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci

žalobce: **Scott Automation a.s.**
sídlem Úlehlova 36/49, Podivín
zastoupen Mgr. Petrem Houžvičkou, advokátem
sídlem Jana Palacha 121/8, Břeclav

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27.7.2017, č.j. 33211/17/5000-10470-711844,

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 27.7.2017, č.j. 33211/17/5000-10470-711844, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 15 342 Kč k rukám Mgr. Petra Houžvičky, advokáta, sídlem Jana Palacha 121/8, Břeclav.
- III. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce podanou žalobou napadá rozhodnutí žalovaného ze dne 27.7.2017, č.j. 33211/17/5000-10470-711844, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil platební

výměry Finančního úřadu pro Jihomoravský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 9.8.2016, č.j. 3516270/16/30000-31471-708652 a č.j. 3516251/16/30000-31471-708652, kterými byl žalobci vyměřen odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 105 331 Kč a 596 873 Kč.

2. Žalovaný dospěl ke stejnému závěru jako správce daně, že žalobce byl i po skončení reorganizace v rámci insolvenčního řízení zahájeného dne 26.5.2011 a ukončeného dne 9.1.2013 povinen (v návaznosti na výzvu poskytovatele dotace ze dne 13.2.2014, č.j. 2014/10206-831) vrátit část dotace; protože tak žalobce neučinil, dopustil se zadržení těchto finančních prostředků a tudíž porušení rozpočtové kázně ve smyslu § 3 písm. f) a 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“).

I. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce namítá, že pohledávka poskytovatele dotace z titulu nevyúčtované částky dotace poskytnuté ex-ante před zahájením insolvenčního řízení je pohledávkou vzniklou před rozhodnutím o úpadku. Pokud měl poskytovatel dotace zájem na jejím uspokojení, měl ji přihlásit do insolvenčního řízení. Jelikož pohledávka poskytovatele dotace nebyla přihlášena do insolvenčního řízení, nebylo s ní počítáno v reorganizačním plánu dlužníka a zanikla podle § 356 odst. 1 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „insolvenční zákon“), dne 20.7.2012 právní mocí usnesení Krajského soudu v Brně č.j. KsBR 29 INS 9034/2011-B-55 ze dne 7.2.2012, jímž byl schválen reorganizační plán. Poskytovatel dotace s ohledem na dikci § 356 odst. 1 insolvenčního zákona od účinnosti reorganizačního plánu nebyl věřitelem žalobce (dlužníka), proto žalobce nebyl povinen (ani oprávněn) poskytovateli dotace poskytnutou dotaci v části, která nebyla spotřebována na způsobilé výdaje projektu, vrátit.
4. Žalobce v této souvislosti uvádí, že poskytovatel dotace měl přihlásit svoji pohledávku (kterou měl vůči žalobci z titulu dosud nevyúčtované částky dotace, jež byla žalobci poskytnuta předem jako záloha) do insolvenčního řízení jako pohledávku podmíněnou, vázanou na podmínku, že v době stanovené pro realizaci projektu nebude tato částka dotace (vůbec nebo alespoň částečně) použita v souladu s podmínkami dotace, případně jako pohledávku přibližně vyčíslenou ve smyslu § 175 in fine insolvenčního zákona, jejíž konečná výše závisela na vyúčtování dotace. Podle žalobce na uvedeném nic nemění skutečnost, že ve lhůtě pro přihlášení pohledávek poskytovatel dotace nevěděl, jakou část dotace žalobce použije v souladu s podmínkami dotace a jakou nikoli. Tato okolnost byla řešitelná přihlášením 100% výše poskytnuté dotace jako podmíněné, či přibližně vyčíslené pohledávky. Podle žalobce ani § 208 insolvenčního zákona, na který odkazuje žalovaný, nevyjímá poskytovatele dotace z povinnosti přihlásit pohledávku za dlužníkem do insolvenčního řízení. Citované ustanovení insolvenčního zákona se týká „majetku“, je systematicky řazeno v hlavě VI. insolvenčního zákona označené jako „majetková podstata“, a podle žalobce se tudíž nikterak netýká uplatňování pohledávek věřitelů. Na povinnost věřitelů k uplatnění pohledávek nemá podle žalobce § 208 insolvenčního zákona vliv.
5. Žalobce dále argumentuje tak, že na zánik pohledávky z titulu nevyúčtované dotace nemá žádný vliv ani to, že po prohlášení úpadku pokračoval v používání prostředků dotace. Ve vztahu k poskytnuté záloze (platba ex-ante) je významné pouze to, že byla poskytnuta před

zahájením insolvenčního řízení a v této době, resp. do rozhodnutí o úpadku, nebyla zúčtována. K tomu žalobce odkazuje na závěry rozhodnutí Vrchního soudu v Olomouci ze dne 28.5.2014, č.j. 1 VSOL 336/2014-B-57. Bylo tedy podle žalobce evidentní, že by mohlo dojít k jejímu použití v rozporu s podmínkami dotace; proto měl poskytovatel pohledávku přihlásit. Žalobce dále s ohledem na smysl reorganizace uvádí, že postup správce daně a žalovaného jde proti smyslu reorganizace (ozdravení podniku) a proti účelu insolvenčního zákona.

6. Žalobce dále namítá, že některé argumenty žalovaného jsou nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů. Závěr žalovaného, že povinnost odvodu za porušení rozpočtové kázně vznikla až po ukončení insolvenčního řízení a že k porušení rozpočtové kázně došlo dne 3.3.2014, je v rozporu se skutkovým stavem. Žalobcovy odvolací námitky totiž nesměřovaly k tomu, že v důsledku § 356 odst. 1 insolvenčního zákona měla zaniknout pohledávka žalovaného z titulu odvodu za porušení rozpočtové kázně, nýbrž že měla zaniknout pohledávka poskytovatele dotace na vrácení vratky dotace. Žalovaný podle žalobce nezohledňuje, že v případě odvodu za porušení rozpočtové kázně se jedná o jinou pohledávku, než je vratka dotace.
7. Žalobce dále uvádí, že výzva k vrácení pohledávky (zde nespotřebované částky dotace) obecně může přivodit zásadně splatnost pohledávky, nikoli však vznik pohledávky. Již dne 16.8.2012 poskytovatel dotace vyhotovil formulář F1 – Vyúčtování žádosti o ex-ante platbu projektu v celkové výši 1 134 797,33 Kč na projekt a odsouhlasil vyčíslené způsobilé výdaje s požadavkem na proplacení „mínus 702 202, 37 Kč“. Pohledávka poskytovatele tedy existovala již v době insolvenčního řízení. Správce daně i žalovaný přitom uvádějí okamžik vzniku pohledávky různě. Z toho podle žalobce vyplývá, že vznik pohledávky je zcela závislý na tom, kdy se poskytovatel dotace svévolně rozhodl vyzvat žalobce k plnění. Žalobce dále poukazuje na to, že vyúčtování dotace bylo provedeno až dne 16.3.2015 (*kdy je žalobce předložil poskytovateli, pozn. soudu*), tedy poté, co byl žalobce vyzván k vrácení vratky.
8. Žalobce dále nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro neurčitost dovozuje z toho, že žalovaný odkázal na zprávu o daňové kontrole a uvedl, že se s ní ztotožňuje.
9. Svoji argumentaci žalobce zopakoval v podané replice a z výše uvedených důvodů navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

10. Žalovaný nesouhlasí se žalobou a odkazuje na argumentaci uvedenou v napadeném rozhodnutí, na níž setrvává. Zdůrazňuje, že žalobce nerozporuje, že by nebyl povinen vrátit nespotřebovanou část dotace, ani to, že v realizaci projektu pokračoval i v době reorganizace. Pokud jde o argumenty žalobce k postupu poskytovatele, žalovaný má za to, že poskytovatel neměl důvod svoji pohledávku přihlašovat do insolvenčního řízení, neboť prostředky, které žalobci před zahájením insolvenčního řízení poskytl, nebylo možno zahrnout do majetkové podstaty a insolvenční správce nemohl tento majetek použít k uspokojení věřitelů; proto nebylo třeba se o tento majetek speciálně hlásit. Žalovaný dále zdůrazňuje, že ze zprávy o daňové kontrole a napadeného rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, že datem porušení rozpočtové kázně je 3.3.2014, tedy poslední den lhůty pro

vrácení finančních prostředků na výzvu poskytovatele; k tomuto dni došlo k zadržení prostředků z veřejných rozpočtů.

11. Žalovaný navrhuje, aby zdejší soud žalobu zamítl. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Posouzení věci

12. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
13. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumával v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodnutí žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Podle § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech se za porušení rozpočtové kázně považuje neoprávněné použití nebo zadržení peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, Národního fondu nebo státních finančních aktiv jejich příjemcem. Podle § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech se zadržením peněžních prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu rozumí porušení povinnosti vrácení prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu, státního fondu, státních finančních aktiv nebo Národního fondu ve stanoveném termínu.
15. Dne 15.10.2010 vydal poskytovatel (Ministerstvo práce a sociálních věcí) v rámci operačního programu „Lidské zdroje a zaměstnanost“ rozhodnutí č.j. OPLZZ/1.1/35/1/00846 o poskytnutí dotace žalobci v celkové maximální výši 4 592 500 Kč za účelem dalšího profesního vzdělávání zaměstnanců (dále jen „Rozhodnutí č. 1“). Žalobce v rámci projektu obdržel dvě platby ex-ante v celkové výši 1 837 000 Kč (dne 23.12.2010 a dne 20.4.2011).
16. U žalobce došlo dne 26.5.2011 k zahájení insolvenčního řízení, dne 20.7.2012 byl schválen reorganizační plán žalobce a dne 9.1.2013 právní mocí usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 9.1.2013, č.j. KSBR 29 INS 9034/2011-B-121, reorganizace (tedy i insolvenční řízení) skončila a žalobce nadále vykonává ekonomickou činnost.
17. Předně je třeba odlišit řízení o žádosti o poskytnutí dotace, které vede ve smyslu zákona o rozpočtových pravidlech poskytovatel a v němž je vydáno rozhodnutí o poskytnutí dotace a dále čerpána dotace pro účely realizace projektu za schválených podmínek, od řízení o odvodu za porušení rozpočtové kázně vedeného orgány finanční správy ve smyslu § 44a zákona o rozpočtových pravidlech a zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu. Předmětem přezkumu v nyní posuzované věci je rozhodnutí o odvodu za porušení rozpočtové kázně podle § 44 odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel, jež mělo spočívat v zadržení prostředků poskytnutých na předfinancování výdajů projektu.
18. Žalobní námitky ve své podstatě zpochybňují postup správce daně z toho důvodu, že podle žalobce „pohledávka poskytovatele“ existovala již v době insolvenčního řízení a protože nebyla do insolvenčního řízení řádně přihlášená, nebyl správce daně oprávněn odvod za porušení rozpočtové kázně vyměřit.

19. Podle § 316 insolvenčního zákona se reorganizací rozumí zpravidla postupné uspokojování pohledávek věřitelů při zachování provozu dlužníkovu podniku, zajištěné opatřeními k ozdravení hospodaření tohoto podniku podle insolvenčním soudem schváleného reorganizačního plánu s průběžnou kontrolou jeho plnění ze strany věřitelů.
20. Podle § 208 insolvenčního zákona, nestanoví-li zákon jinak, do majetkové podstaty nepatří též majetek, se kterým lze podle zvláštního právního předpisu naložit pouze způsobem, k němuž byl určen (například účelové dotace a návratné výpomoci ze státního rozpočtu, z rozpočtu územního samosprávného celku nebo státního fondu).
21. Zdejší soud má ve shodě se žalovaným za to, že z díkce citovaného ustanovení insolvenčního zákona vyplývá, že účelově vázaná dotace poskytnutá dlužníku z veřejných rozpočtů nemůže vstoupit do majetkové podstaty (majetku určeného k uspokojení věřitelů) a slouží dále k realizaci projektu dlužníkem, jako tomu bylo v posuzované věci (docházelo k výplatám zaměstnanců v rámci projektu), neplyne-li z podmínek dotace jinak. Pokud by insolvenční správce majetek ve smyslu § 208 insolvenčního zákona do majetkové podstaty zahrnul, dlužník by byl oprávněn u insolvenčního soudu žádat podle § 226 odst. 1 insolvenčního zákona o jeho vynětí; tím spíše nedává smysl, proč by měl insolvenčnímu správci poskytovatel dotace „pohledávku z titulu dotace“, jak ji identifikuje žalobce, přihlašovat, když dotace – tu platba poskytnutá ex-ante – není součástí majetkové podstaty dlužníka, je nadále pro realizaci projektu používána a disponuje s ní samotný dlužník. V rozporu s výslovnou dikcí § 208 insolvenčního zákona je proto konstrukce žalobce, že poskytovatel dotace je povinen přihlásit do insolvenčního řízení jako „pohledávku“ částku odpovídající poskytnuté dotaci formou platby dopředu (ex-ante) pro případ, že by v budoucnu snad došlo k porušení rozpočtové kázně, jak konstruuje žalobce.
22. Pokud jde dále o situaci, kdy již k porušení rozpočtové kázně dojde, a to ať již před zahájením insolvenčního řízení, tak v jeho průběhu, k tomu zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27.3.2018, č.j. 29 ICdo 3/2016-203, který se podrobně zabývá povahou pohledávky správce daně uplatněné z titulu rozhodnutí o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně, v němž Nejvyšší soud dospěl k závěru, že odvod za porušení rozpočtové kázně není mimosmluvní sankcí ve smyslu § 170 písm. d) insolvenčního zákona a že je ve smyslu § 168 odst. 2 písm. e) insolvenčního zákona peněžitým plněním „obdobným dani“. Tomu ostatně odpovídají závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31.3.2015, č.j. 5 As 95/2014-46, že „...cíl odvodu za porušení rozpočtové kázně, který je peněžitým plněním, jenž je příjmem státního rozpočtu [§ 2 odst. 1 a § 2 odst. 3 písm. b) daňového řádu], je jiný, než jaký je cíl trestní sankce. Tímto hlavním cílem je navrátit zpět do státního rozpočtu prostředky, které nebyly využity za účelem a v souladu s podmínkami, které stát (či Evropská unie) pro čerpání těchto prostředků stanovil. Jestliže totiž dotace, v rámci níž jsou soukromým subjektům poskytovány veřejné finanční prostředky, nebyla zcela nebo zčásti využita ve prospěch stanovené priority, není důvodu, aby tyto prostředky zůstávaly v rukou soukromého subjektu.“.
23. V nyní posuzované věci došlo k situaci, kdy v průběhu insolvenčního řízení požádal žalobce z důvodu úpadku o předčasné ukončení realizace projektu ke dni 31.1.2012, a v návaznosti na tuto skutečnost došlo i ke snížení celkové maximální výše dotace z původních 4 592 500 Kč na částku 1 134 797,33 Kč. K tomu došlo Rozhodnutím poskytovatele o změně č. 2 ze dne 24.7.2013 (dále jen „Rozhodnutí č. 2“). V návaznosti na Rozhodnutí č. 2 tedy došlo ke snížení částky dotace, kterou žalobce obdržel na realizaci

projektu na základě Rozhodnutí č. 1. Výše dotace byla Rozhodnutím č. 2 stanovena nižší, než jaká byla v rámci platby ex-ante již žalobci poskytnuta, a to o částku 702 202,67 Kč.

24. Podle zdejšího soudu až Rozhodnutím č. 2, jež bylo vydáno po ukončení insolvenčního řízení, došlo ke změně podmínek dotace. Odkazuje-li žalobce na skutečnost, že poskytovatel již dne 16.8.2012 vyhotovil formulář, v němž odsouhlasil žalobcem vyčíslené způsobilé výdaje, tak tento formulář ještě nezakládá změnu Rozhodnutí č. 1 a tedy ani podmínek dotace a výše dotace; to by ostatně bylo v přímém rozporu s § 14 zákona o rozpočtových pravidlech, podle něhož vyhověli-li poskytovatel žádosti o dotaci, rozhodne o tom písemným rozhodnutím. Podle zdejšího soudu nadto postupoval-li poskytovatel v návaznosti na žádost žalobce výše uvedeným způsobem a změnil-li maximální výši poskytnuté dotace, tak v tom ještě nelze spatřovat porušení rozpočtové kázně. Veškerá argumentace žalobce týkající se postupu správce daně a poskytovatele dotace ve vztahu k insolvenčnímu řízení se tak mívá s podstatou věci, neboť rozhodné skutkové okolnosti týkající se porušení rozpočtové kázně nastaly v posuzované věci až po ukončení insolvenčního řízení. Pokud jde v této souvislosti o žalobní námitku, že žalovaný dostatečně nevypořádal odvolací námitky žalobce, tak podle zdejšího soudu žalovaný postavil proti odvolacím námitkám (shodným v podstatné míře s námitkami žalobními) dostačující výkladovou alternativu opírající se o dikci § 208 insolvenčního zákona (zdejší soud odkazuje především na body 19 až 22 napadeného rozhodnutí).
25. Od 24.7.2013 měl žalobce na základě Rozhodnutí č. 2 k realizaci projektu k dispozici finanční prostředky pouze ve výši 1 134 797,33 Kč a projekt měl být ukončen ke dni 31.1.2012. Ze správního spisu dále plyne, že poskytovatel dotace (až!) dne 13.2.2014 vyzval žalobce k vrácení nevyčerpaných prostředků ve výši 702 202, 67 Kč ve lhůtě 14 dnů od obdržení výzvy a dále žalobce upozornil na povinnost provést vyúčtování dotace dle vyhlášky č. 52/2008 Sb., kterou se stanoví zásady a termíny finančního vypořádání vztahů se státním rozpočtem, státními finančními aktivy nebo Národním fondem (dále jen „vyhláška č. 52/2008 Sb.“). Lhůta k vrácení těchto finančních prostředků stanovená výzvou uplynula dne 3.3.2014. Správce daně dospěl k závěru, že k porušení rozpočtové kázně došlo dne 3.3.2014, tedy k datu, kdy měla být splněna výzva poskytovatele dotace k vrácení požadované částky dotace.
26. Pokud k této části argumentace správce daně a žalovaného žalobce namítá, že je nepřezkoumatelná, tak tuto vadu ve vztahu ke stanovení data porušení rozpočtové kázně žalobcem dovozuje i zdejší soud. Z podnětu poskytovatele plyne, že žalobce nevrátil nespotřebované finanční prostředky v termínu stanoveném vyhláškou č. 52/2008 Sb. Také ze zprávy o daňové kontrole plyne dílčí závěr správce daně, že žalobce měl poskytnutou dotaci finančně vypořádat a nespotřebovanou vrátit v souladu s postupy danými Přílohou D, 2 kapitola 18.5. Finanční vypořádání projektu dle zákona o rozpočtových pravidlech a vyhlášky č. 52/2008 Sb. (část V. Závěrečná ustanovení). Správce daně ve zprávě o daňové kontrole cituje z Rozhodnutí č. 1, že povinností žalobce bylo předložit poskytovateli podklady pro finanční vypořádání dotace týkající se předchozího rozpočtového roku, a to do 15. února následujícího rozpočtového roku, a že podklady pro finanční vypořádání projektu, včetně komentáře a převedení případné vratky finanční podpory, příjemce dotace provede nejpozději do 31. ledna roku následujícího po ukončení projektu (str. 3 až 5 zprávy o daňové kontrole). Bez ohledu na uvedené však správce daně stanovil jako datum porušení rozpočtové kázně spočívající v zadržení prostředků poskytnutých ze státního rozpočtu na předfinancování výdajů, které mají být kryty z ESF a ostatních prostředků

poskytnutých ze státního rozpočtu podle § 3 písm. f) zákona o rozpočtových pravidlech (str. 7 zprávy o daňové kontrole), poslední den lhůty stanovené ve výzvě poskytovatele k vrácení zadržovaných finančních prostředků; tu by opravdu, jak ostatně uvádí žalobce v žalobě, datum porušení rozpočtové kázně záviselo na vůli poskytovatele, kdy výzvu k vrácení finančních prostředků vydá, a nikoli na tom, co plyne ze závazných podmínek pro čerpání a finanční vypořádání dotace. Podle zdejšího soudu je však v případě stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně nezbytné po stránce skutkové (případně i ve spolupráci s poskytovatelem dotace) postavit najisto, kdy k porušení rozpočtové kázně ve smyslu podmínek dotace plynoucích z příslušných rozhodnutí o poskytnutí dotace ve spojení s požadavky zákona o rozpočtových pravidlech a příslušné vyhlášky došlo. V posuzovaném případě však tak správce daně nepostupoval a určení časového okamžiku porušení rozpočtové kázně se neopírá o dostatečné skutkové podklady a je zčásti i v rozporu se skutkovými podklady správcem daně zmiňovanými. Správce daně tak zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností, a pokud žalovaný jeho chybný postup nenapravil, je touto vadou stíženo i jeho rozhodnutí.

27. *Obiter dictum* zdejší soud dále uvádí, že na danou problematiku dopadají závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 291/2017-33 ze dne 30.10.2018, že správné stanovení výše odvodu musí obsahovat posouzení rozsahu porušení rozpočtové kázně. „Každé porušení dotačních podmínek, které nejsou v rozhodnutí o poskytnutí dotace vymezeny jako méně závažné, zakládá porušení rozpočtové kázně [§ 3 písm. e) ve spojení s § 44 odst. 1 písm. b) zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech (rozpočtová pravidla), ve znění do 29. 12. 2011]...Při stanovení výše odvodu za porušení rozpočtové kázně je třeba vycházet ze zásady přiměřenosti, tedy rozumného vztahu mezi závažností porušení rozpočtové kázně a výší za ně předepsaného odvodu. Správce daně musí zvážit, zda je důvod k odvodu v plné výši čerpaných či poskytnutých prostředků státního rozpočtu, či pouze k odvodu odpovídajícímu závažnosti a významu porušení povinnosti (§ 44a odst. 4 rozpočtových pravidel, ve znění do 29. 12. 2011) a své rozhodnutí náležitě odůvodnit.“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č.j. 1 Afs 291/2017-33 ze dne 30.10.2018). Ve zprávě o daňové kontrole na str. 7 je uveden pouze odkaz na § 44a odst. 6 zákona o rozpočtových pravidlech, podle něhož se při neoprávněném použití nebo zadržování návratné finanční výpomoci odvod za porušení rozpočtové kázně rozděluje na odvod pro státní rozpočet a odvod pro rezervní fond organizační složky státu, která dotaci nebo návratnou finanční výpomoc poskytla, s tím, že do státního rozpočtu v posuzovaném případě připadá 15% ze zadržované částky a do Národního fondu 85% ze zadržované částky. V daném případě bylo tedy namísto zdůvodnit, proč byl uložen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 100% zadržované částky; to však správce daně, kromě zmiňovaného odkazu na zákonné ustanovení, neučinil.
28. Zdejší soud proto z uvedených důvodů napadené rozhodnutí žalovaného bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) a bude tedy postupovat tak, že po stránce skutkové postaví najisto, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně spočívajícímu v zadržování veřejných prostředků poskytnutých žalobci na předfinancování výdajů projektu, přičemž zohlední relevantní judikaturu týkající se ukládání odvodu za porušení rozpočtové kázně.

IV. Náklady řízení

29. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
30. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má podle § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení a je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3 000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Dále se jednalo o náklady právního zastoupení spočívající v odměně zástupce za tři úkony právní služby po 3 100 Kč společně se třemi režijními paušály po 300 Kč – převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytnutí právních služeb (advokátní tarif). Vzhledem k tomu, že žalobce je plátcem DPH, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající DPH. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci částku 15 342 Kč, a to k rukám zástupce žalobce ve stanovené lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 10. října 2019

David Raus v.r.
předseda senátu